

отъ хората на „Бигълъ“; но началникътъ имъ не престава да ги насъсква да се възползуватъ отъ случая и да убиятъ едного отъ бѣлитѣ. Възбуждането на тълпата растѣло отъ мигъ на мигъ: дивацитѣ удряли нозе о земя, кълчели се и се чумерѣли, плюели, ежели коси, бѣсно ревели — общо изпадали въ най-войнствено настроение.

Положението на двамата англичани ставало много опасно.

— Какво да правимъ — да се бранимъ, или да се опитаме да избѣгаме нѣкакъ? — пита Кизъ другаря си.

— Не! нито ще се бранимъ, нито пъкъ ще бѣгаме, — отговорилъ Фрицморисъ: — трѣбва само да почнемъ да се смѣемъ и да играемъ.

Отначало Кизъ помислилъ, че бедниятъ Фрицморисъ се е изплашилъ и побъркалъ. Но Фрицморисъ бѣше здраво обмислилъ своя планъ, и почна най-безгрижно и весело да скача, да си пѣе и отъ време на време високо да се киска.

— Играйте, за Бога, играйте, — казва той въ пѣсенята си на своя другарь, — играйте, ако ви е милъ живота!

И двамата англичани се спуснаха да играятъ нѣкакво си чудновато хоро. Дивацитѣ гледатъ и се чудятъ и веднага се умиряватъ. Войнственитѣ кръсци преставатъ, тѣ насядатъ по канарата и съ любовитство гледатъ на бѣлитѣ, които сѣ продължаватъ лудо да скачатъ около своя инструментъ; чудятъ се тѣ на тѣхнитѣ скокове и се мжчатъ да разбератъ защо сж тъй весели.

Наистина, австралийцитѣ се успокоили за малко, но сѣ пакъ англичанитѣ добре виждали, че животътъ имъ виси на косъмъ. И Фрицморисъ, ни ми-